

Но тя не дойде. Тогава той влѣзе въ кѣщи: дочу се шумъ и слѣдъ малко Ранди се показа, като носѣше голѣмо клонче, което хвърли на земята. Послѣ се върна пакъ, изнесе второ. Тѣй продължаваше да изнася и хвърля всички клончета, събрани съ такъвъ трудъ. Всички, всички, дори и тоя чепатъ клонъ, който той тежко вмъкна вътрѣ и ония двѣ криви шубръчета, които му напомняха тия въ дома, дѣто бѣше се родилъ. Цѣлъ часъ прѣкара той, заетъ съ тежка работа — да събара това, що бѣ самъ съградилъ.

Тѣй най-послѣ на земята, прѣдъ кѣщицата, напада цѣла купчинка клончета, клѣчици, цѣла клада, седмичната работа на нашия пѣвецъ. Ранди ирачно гледаше тая купчинка, гледаше опустѣлото гнѣздо, и послѣ отеднажъ, особено силно чирикна съкашъ изруга, и полетѣ далечъ.

На другия день той се появи, придруженъ отъ своята млада, врабката Биди. Ранди съ голѣма радостъ я въведе въ кѣщи, и громко чирикна. А тя влѣзе тичешкомъ въ гнѣздото, като хвърли погледъ на купчинката клончета, лежащи на земята, послѣ отново излѣзе съ малко клонче, навѣрно, забравено тамъ, хвърли го, като гледаше съ удоволствие, какъ то пада надолу, при другитѣ. Дванадесетъ пѣти влиза и излиза младата двойка, послѣ което полетѣха и двѣтъ на нѣкъдѣ. Но скоро се върнаха пакъ; врабката носѣше пѣленъ клонъ сѣно, а Ранди — една сламка. Всичкото това градиво тѣ внесоха въ гнѣздото, оплетоха го, както трѣбваше, и полетѣха за ново сѣно.

Когато Биди видѣ, че Ранди разбра, що ѝ трѣбваше, тя се разположи въ гнѣздото и се зае да го вие и плете, а прѣзъ това врѣме Ранди носѣше